

La història bèstia

Explica don Julio Caro Baroja, en un llibre molt divertit que acaba de publicar, algunes de les animalades clàssiques que la gent important i erudita ha fabricat i cregut sobre la història del món en general i la d'alguns països en particular. El llibre es diu *Las falsificaciones de la Historia (en relación con la de España)*, i es refereix extensament, entre altres coses, a la famosa llegenda del rei Túbal i els seus descendents, i als ploms del Sacromonte. La qüestió del "tubalisme" arranca sobretot de finals del segle XV, quan un dominicà italià, Annio de Viterbo, protegit un temps per Alexandre VI, va escriure un patracol, suposadament tret de textos grecs antics, on explica fil per randa la descendència de Noè, amb la cronologia i nomenclatura exhaustiva i precisa. Els fills de Japhet, fill de Noè, van ser, com tothom sap, Gomer, Magog, Madai, Javan, Thubal, Mosoch i Thiras. D'aquests, Túbal va ser l'encarregat de poblar les terres de ponent, és a dir les parts d'Ibèria oriental i occidental, de les quals es va proclamar rei. I els seus descendents són, per aquest ordre, Iberus, Iubelda, Brigus, Tagus, Betus, Gerion, Trigeminus, Hispanus, Hispanus, Hércules Libi, Hesperus, Italus Atlas, Sycorus, Sicanus, Siceleus, Lusius, Siculus, Testa, Romus, Palatus, Cacus, Eritreus i Mellicola. No se sap molt bé si d'ací es passa directament als reis gots, o què passa després. El que és segur, és que es tracta dels avantpassats directes de la monarquia espanyola, una i gran, i que una part d'aquells individus van donar nom, per exemple, a Ibèria, Hispània, Sicània, Hispalis (Sevilla, abans de l'Expo) o Lusitània.

Bestieses, diran vostès, ¿qui s'havia de creure això? El cas, però, és que s'ho creia pràcticament tothom. Durant el segle XVI i XVII era doctrina habitual en textos i escoles, i apareix com a història certa en nombrosos llibres del temps, in-

clusos els del nostre cronista Beuter. I s'ha mantingut present, d'una manera ocasional, fins a primers del segle actual, almenys la idea del poblament original d'Ibèria per un descendent de Noè.

Quant als ploms de Sacromonte de Granada, van "aparèixer" espectacularment a finals del segle XVI en una cova o ruïna d'aquella ciutat, amb inscripcions en un estrany i desconegut alfabet, que hom va "traduir" de la llengua en què estaven escrites. Segons els experts de l'època, els intèrprets del rei nostre senyor, l'arquebisbe i el tribunal de la Santa Inquisició, les inscripcions eren autèntiques, procedien dels primers anys del l'era cristiana, i estaven escrites en llatí, en àrab i en castellà. Tal com ho dic: en àrab i en castellà, escrites a la mateixa Granada, al temps de l'"arribada" de l'apòstol Sant Jaume i dels seus acompanyants. Alguns escèptics ho van posar en dubte, i a Roma no en van fer gran cabal, però a Granada el "descobriment" va ser apassionadament defensat durant dos segles. Fins i tot li van dedicar –als ploms i a les relíquies que els acompanyaven– una col·lecciata amb canonges titulars. El "descobriment", no cal dir-ho, demostrava que la cristiandat local, i andalusa, era original i antiquíssima ... i que aquells primers cristians originals eren ja àrabs i parlaven àrab. Per tant, els moriscos indígenes no eren "cristians nous", de procedència estranya, expulsables, sinó els més vells i

autèntics de tots els cristians, obligats un temps a convertir-se a l'islam, i tornats ja a la religió primitiva. Ja dic que tot això, i algunes animalades de calibre equivalent

(equivalent al rei Túbal, i al fet que al regne de Granada es parlés àrab al temps dels apòstols), ha estat doctrina sostinguda per gent sàvia, acadèmica, oficial i togada. Llegint el llibre de Caro Baroja em preguntava jo com era possible, llavors, que gent lletrada arribés a creure bestieses així. I de sobte ho vaig entendre: era possible de la mateixa manera que és possible ara. Al nostre regne de València, distingits acadèmics, professors d'universitat, alcaldes, parlamentaris, directors de diari i personal de carrera, creuen, en definitiva, coses del mateix gruix i substància. Com ara que els valencians venim directament dels ibers, que parlem la mateixa llengua –una mica alterada pels anys– que es parlava ací abans dels romans, o que el regne és cosa tan antiga com la nit del temps. He llegit en els diaris articles firmats on es defensa l'antiguitat del valencià fins a l'època de les piràmides d'Egipte –(no és broma)–, i escrits segons els quals el regne de València, abans dels romans, ja tenia "existència administrativa" (*sic*). La ideologia històrico-filològica del blaverisme oficial és, en el fons, perfectament equivalent al "tubalisme" i a la visió de la història dels ploms del Sacromonte. Només falta la llista dels reis, des d'algun rebesnét de Noè. Perquè la demostració que els valencians i el seu regne ja existien, i parlaven tal qual, poc després del Diluvi, se suposa inexpugnable i certa.

Algú hauria de dedicar uns mesos a recollir, i publicar, la història bèstia que fabriquen i professen els nostres contemporanis locals. El públic europeu riuria molt.

Joan F. Mira